

1-2. Strofę pierwszą poprzedza, określający proroczy charakter wypowiedzi, techniczny termin *n'e'um*, tj. wypowiedź, jaką prorok, z rozkazu Bożego, przekazuje ludziom. Zazwyczaj ów termin łączy się z imieniem Jahwe, jak to ma miejsce i w wyjaśnianym tekście. Określenie *n'e'um Jahwe* zwykle następuje po jakiejś proroczej wypowiedzi jako jej postscriptum (np. Iz 3, 15; 14, 22; 17, 3; Jr 5, 11; Ez 12, 25 itd.) lub się włącza w samą wypowiedź, zwykle w jej początkową część (Rdz 22, 10; 1 Sm 2, 30; Iz 1, 24; 14, 22; Ez 5, 11; 14, 16; Am 3, 10 itd.), a niekiedy jest na początku wypowiedzi prorockiej jako jej nagłówek, tytuł, jak to ma miejsce w Ps 110, 1 (por. Lb 24, 3. 18; Iz 56, 3; Za 12, 1). Proroczą wypowiedź Jahwe przekazuje psalmista swemu panu (*la'dōnî*). Wyrażenie *'ādōnî* jest ogólne i oznacza w ustach mówiącego: jego pana, księcia, króla (por. Rdz 24, 12; 39, 8; 44, 5; Wj 21, 5; 1 Sm 30, 13 itp.). Jeśliby się przyjęło, że Ps 110 powstał w czasach Dawida, w kręgu dworskim i proroczym (Natan?), to już w tym tytule byłoby podkreślenie niezwykłości osoby obdarzonej tym tytułem za życia jej króla, który był *'ādōn* całego Izraela (1 Sm 24, 21; 2 Sm 24, 3. 21). Toteż przypisanie przez starożytną tradycję żydowską Ps 110 Dawidowi (zob. tytuł *l'edāwid mizmôr*) i przyjęcie go przez tłumaczy LXX, było reлектurą wypowiedzi Dawida jako zapowiedzi Mesjasza. Jeszcze bardziej na niezwykłość osoby, której dotyczy wypowiedź Jahwe, wskazują dalsze słowa Boże: „Siądź po prawicy mojej”. Siedzenie po prawicy Jahwe byłoby zaznaczeniem, że ów *'ādōnî* jest pierwszą osobą po Jahwe.